

ifrån», upplyser den blott om den avlidnes döds-sätt.

Emellertid är en annan tolkning från innehållets synpunkt mera tilltalande ehuru osäker på grund av vissa runologiska och grammatiska svårigheter¹, nämligen: »Fravarad i Haga är dödad.» Haga kan vara en äldre namnform av Hagby, i vilken socken runstenen nu står vid prästgården¹. Denna runsten bär en så vältecknad ryttarbild, att prof. O. v. Friesen förvisso med rätta ansett den vara tecknad efter romersk förebild.

I det föregående hava många runinskrifter be-tecknats som helt eller delvis magiska, och även de på amuletter och gravstenar, som till lydelsen icke visa någon magisk anstrykning, kunna misstänkas äga en åsyftad magisk undermening. Att därför sluta, att runorna rent av skulle hava tillkommit i magiskt syfte, skulle vara oriktigt. Runorna hava ursprungligen uppfunnits för att tjäna praktiska syften som meddelelsemedel, men sedan ock använts som trollrunor, liksom ju fallet var med de grekiska och latinska alfabeten.

Runornas uppkomst torde nu kunna anses känd. Vid första blick på runraden framträder åtskilliga runors likhet med latinska stora bokstäver, t. ex. med R, I, T, B. Utgående från denna likhet och beaktande övriga för frågans bedömande viktiga för-hållanden slöt den danske runforskaren L. Wimmer 1874, att runorna utgjorde en ombildning av latinska

¹ Brate, Ark. för nord. fil. 31, s. 227 f; H. Pipping, Stud. i nord. fil. 12 s. 65.